Drama din Marea Irlandei

CAPITOLUL I

In drumul pachebotului

Pachebotul era deci lângă cei patru naufragiaţi

— Imposibil să nu ne vadă! strigă Antonin.

— Da! da! horcăi Luc Badoit, care nu mai putea şi care fără ajutorul centurei de salvare, ar fi trebuit să fie ţinut la suprafaţă, de cei trei tovarăşi ai lui.

Cât priveşte pilotul şi mecanicul, obişnuiţi cu ideia morţii prin naufragiu, şi în plus mai în vârstă decât cei doi tineri,

nu aveau acelaş optimism încăpăţânat ca al lui Antonin Rascas.

Ei nu mai credeau că în zgomotul mării, al vântului şi al ploii, care începuse să cadă, cineva ar fi putut deosebi de pe înaltul punţei sau al pasarelelor, cele patru epave omeneşti măturate de furtună.

Totuşi, ascultară de rugămintea lui Antonin, care striga:

— Mii de bombe! ţipaţi, ţipaţi tare, agitaţi braţele! Trebue să fim auziţi, trebue!...

Teribilă iluzie! Să crezi că s'ar putea auzi cele patru sărmane strigăte în mijlocul zgomotelor multiple şi asurzitoare ale vaporului care naviga în plină furtună! Nu, nimeni nu îi putea auzi!

Dar Antonin Rascas avea totuşi dreptate, căci dacă vocea lor nu răsună departe cele patru epave fură totuşi văzute.

Şi de cine?

Vaporul era chiar acela care plecase din Liverpool cu destinaţia Quebec, şi indiferent în faţa furtunei, graţie volumului său urias, îşi continua drumul liniştit. Nu era nimic extraordinar că naufragiaţii se aflau tocmai în drumul pachebotului. Dimpotrivă, era lo-

gic şi normal, deoarece după ultima sa pană de motor, 17-B fusese îndreptat spre nord, în aşa fel încât să se încrucişeze pe drumul maritim pe care pachebotul trebuia neapărat să-l urmeze pentru a eşi din marea Irlandei.

Cred că aţi înţeles că Jean-Paul Leonec şi Victor Raquet, cu barca lor 19-C pe care nu o oprise nici o pană, sosiră la timp în portul Liverpool, cu câteva ore înainte de plecarea vaporului.

Chiar din Brest, Jean-Paul reţinuse telegrafic, o cabină cu două paturi.

Aşa că nu trebui decât să se prezinte pe pachebot cu tovarăşul său Victor pentruca imediat un stewart, să-i conducă imediat la cabina lor.

Ea era de clasa a doua, dar foarte bine aşezată şi foarte confortabil amenajată.

Cele două paturi se aflau faţă în faţă, separate de o parte prin uşa de intrare, iar de cealaltă prin masa de toaletă. Două cufere cu sertare se aflau deasupra paturilor.

Bagajele lui Jean-Paul şi ale lui Victor, se aflau într'o valiză şi într'un mic geamantan.

Ele fură repede aranjate în sertare. Apoi

cu şepcile înfundate bine pe cap, cu mâinile înmânuşate în buzunarul pardesiului, cei doi tineri, foarte satisfăcuţi se suiră pe punte.

— Insfârşit, iată-ne şi aici! zise Totor cu un suspin de uşurare. Sapristi! mi-a fost şi mie teamă să nu avem o pană, cum a avut 17-B.

„Adevărul, este că Antonin şi Luc au toate şansele să piardă vaporul.

— Intr'adevăr, zise Jean-Paul, pana i-a reţinut pe camarazii noştri, mai mult decât aşi fi crezut. Credeam, că ne vor ajunge mărind puţin viteza, ceeace în urma urmei era foarte posibil, deoarece, noi care eram în avans, nu am accelerat deloc, iuţeala lui 19-C.

„Dar, nu ne-au ajuns, şi îmi pare bine că am câştigat noi cursa, dar totuşi nu aşi vrea ca să li se întâmple vreo nenorocire acestui bun Antonin şi simpaticului Luc Badoit.

„Dacă pana lor e gravă, vor fi ajutaţi sper, de mecanicul şi pilotul nostru.

— Şi eu sper, răspunse Totor grav.

Dar mecanicul parizian nu putea să-şi ascundă bucuria de a fi pe bordul pache-

botului cu Jean-Paul în timp ce Antonin şi Luc se mai găseau poate în pană de motor.

De altfel şi el se gândea sincer că, dacă 17-B, avea o avarie mai gravă, va fi ajutat la timp de 19-C.

Căci într'adevăr, debarcând la unul din cheiurile Liverpoolului, Jean-Paul ordonase pilotului şi mecanicului să nu rămâe în port, ci să se întoarcă în larg, pentru a căuta pe 17-B fie pentru a-i da ajutor, dacă mai era în pană, sau pentru a-l scoate şi intra cu el în Liverpool.

In modul acesta, tânărul breton făcuse o primă aplicaţie a regulelor frăţeşti, chiar afectoase, pe care cele două echipe rivale le aveau mereu, una faţă de alta.

Dar odată această datorie împlinită, Jean-Paul şi Victor cu spiritul lor sportiv care trebuia să fie în mod logic acelaşi în tot timpul matchului, se bucurau foarte mult că rivalii lor vor pierde plecarea vaporului.

După cum ştiţi, Antonin şi Luc pierdură această plecare.

Şi când pachebotul, care se numea Eduard al VII-a, începu să se mişte pentru

a eşi din port, Luc Badoit şi Antonin Rascas nu sosiseră încă.

— Asta e, zise Totor, nu mai avem rivali, soarta e decisă.

Chiar şi Paul Leonec nu-şi putu ascunde bucuria.

— Acuma, numai printr'o minune, rivalii noştri ar mai putea ajunge în munţii Stâncoşi odată cu noi.

Numai printr'un miracol, am zis!

Ori iată că acest miracol se produse şi chiar Jean-Paul fu acela care îl cauză.

Când Eduard al VII-lea părăsi rada portului, intră imediat în furtună.

Jean-Paul şi Victor nu vrură să piardă din spectacolul minunat pe care-l prezenta navigaţia în condiţiile actuale.

In timp ce toţi pasagerii se retraseră în cabinele lor, cei doi tineri rămaseră pe pasarelă.

Rezemaţi de balustradă, admirară spectacolul mării înfuriate, ale cărei valuri uriaşe, bătute de ploaie, erau luminate ciudat, de razele de lumină de pe vapor.

Dar în scurt timp lumina zilei îşi făcu apariţia. Spectacolul continua să fie măreţ,

cu lumina difuză a soarelui, mascat de o perdea groasă de nori.

Ori Jean-Paul urmărind din ochi mersul unui val, a cărui creastă era curios dantelată de spuma mării, tresări brusc.

Valul trecu, şi în golul care-l separa de valul următor, el văzu.....

Ceeace văzu, îl făcu să nu ezite nici o clipă.

Ţipă în gura mare.

— Luc şi Antonin!

Apucându-l pe Victor de braţ îl trase într'o goană până pe pasarela ofiţerilor de quart.

Nici nu mai încercă să-şi dea seama dacă ofiţerul care se afla acolo, era, sau nu era căpitanul vaporului.

— Căpitane, căpitane, nişte naufragiaţi! acolo! la bord!

— Aoh! wery well! mormăi unul din subofiţeri, şi imediat, cu acea fraternitate omenească care din fericire domneşte pe mare, ordonă ca vaporul să se oprească şi o barcă să fie lăsată pe mare.

— Căpitane! căpitane! exclamă Jean-Paul servindu-se de data aceasta de limba en-

gleză pe care o cunoştea foarte bine, vă cer insistent ca tovarăşul meu şi cu mine să căpătăm permisiunea ca să plecăm cu barca de ajutor; doi dintre naufragiaţi sunt tovarăşii noştri. Trebuiam să călătorim împreună până la Quebec....

„Aşa că vă rugăm!....

Cei doi ofiţeri schimbară o privire, apoi unul din ei aprobă din cap şi murmură:

— All right!

Jean-Paul şi Victor nu mai aşteptară mai mult.

Se precipitară de pe punte şi pe una din scări, alergară până în spatele vaporului, unde o barcă de salvare, se pregătea să înfrunte marea.

Cum contra-maistrul însărcinat cu această manevră se opuse la cererea celor doi tineri, Jean-Paul pronunţă repede în engleză:

— Permisiune specială a căpitanului! Naufragiaţii care trebuesc salvaţi sunt prietenii mei, şi îi cunosc.

O jumătate de ceas mai târziu, într'o cabină cu patru paturi, care se afla lângă cea ocupată de Jean-Paul şi Victor, cei

patru naufragiaţi îşi revenină în fire, unul după altul.

Când fură scoşi din apă, erau aproape leşinaţi şi inconştienţi.

Dar căldura cabinei, o fricţiune puternică şi un întăritor îi readuse imediat în simţiri; Luc şi Antonin rămaseră amândoi uimiţi când deschizând ochii, văzură în faţă lor pe Jean-Paul Leonec şi pe Victor Raquet.

Dar imediat Antonin, cu acea spontanietate particulară, pronunţă vesel.

— Mii de bombe, era foarte natural ca să ne salvaţi, odată ce ne aflam în calea vaporului!... Dar în orice caz aţi venit la timp şi vă suntem sinceri recunoscători. Sper că re-suntem sinceri recunoscători. Sper că revanşa se va ivi cât de curând şi că voi doi veţi fi într'o situaţie asemănătoare ca să putem şi noi să vă salvăm viaţa.

Jean-Paul izbucni în râs în timp ce Victor exclamă:

— Ei drace! dar ai şi tu câteodată nişte dorinţi! Ba dimpotrivă doresc ca să nu poţi niciodată să-ţi iei revanşa şi ca viaţa noastră să nu se afle în primejdie ca să nu trebue să fim salvaţi de tine.

— Nu-i nimic, zise Luc, mai bine să ne îmbrățișăm.

Și cu lacrimile în ochi, de emoție, cei patru tineri se îmbrățișară cu o dragoste frățească.

— Foarte frumos, băeți, foarte frumos, zise o voce aspră.

Toți se întoarseră și văzură stând în picioare, lângă paturile lor, pe care le părăsiseră, pe mecanicul Laurent Tramel și pilotul Patrik Bon, scăpați și ei din naufragiul lui 17-B.

Urmă de o parte și de alta strângeri de mână, și cuvinte de părere de rău pentru pierderea automobilului de curse.

Se luă dealtfel imediat decizia ca să se trimeată o telegramă Societății Nautice, căruia nu trebuiau să-i plătească nici o despăgubire, deoarece toate cazurile de naufragiu, erau prevăzute printr'o asigurare, după cum le explică Laurent Tramel.

Deci, cei patru tineri și cei doi oameni nu mai trebuiau să se preocupe de trecut și aveau toată libertatea să se gândească la viitor.

CAPITOLUL II

Ideia lui Jean-Paul

Călătoria până la Quebec se efectuă fără nici un inccident.

Fiind singurii francezi de pe bord, tinerii noştri, mecanicul şi pilotul, nu se amestecară în viaţa celorlalţi, pasageri.

Ei se mulţumiră să vorbească între ei şi să contemple spectacolul monstru al oceanului.

Laureut Trâmel se aranjă pentru a face cunoştinţă cu mecanicul şef al lui Eduard al VII-lea şi graţie acestei prietenii, tinerii călători se instruiră într'un mod foarte interesant.

Cum această călătorie, nu este ultima, vom lăsa pentru altădată descrierea transatlanticului.

Ceeace vă interesează acuma, e să ştiţi, ce vor face tinerii noştri aventurieri, odată ajunşi la Quebec.

Inainte de toate, trebue să vă reamintesc o conversaţie foarte interesantă, care avu

loc pe vapor, chiar în seara când acesta pătrundea în apele golfului Saint-Laurent.

Era după cină.

Cei doi cercetaşi şi cei doi „civili" erau singuri. Cuvântul civil fusese dat în glumă de Antonin Rascas lui Victor Raquet şi Paul Leonec în contrast cu „cercetaş" care în ochii tânărului marsiliez, căpăta o formă militară. Intr'o zi, el le spuse dând din umeri: „Noi, suntem cercetaşi; voi, ce sunteţi? drace! nişte civili!" Aşa dar cei doi cercetaşi şi cei doi civili, cu mecanicul şi pilotul erau adunaţi într'un mic fumoir-bibliotecă, care era, oarecum salonul lor particular.

Tramel şi Bon fumau o ţigară în timp ce, cei patru tineri discutau între ei.

Dar iată că deodată Jean-Paul încetă să ia parte la discuţie şi începu să-i privească gânditor pe mecanic şi pe pilot.

In scurt timp Victor, Luc şi Antonin, urmăriră şi ei privirea lui Jean-Paul, care dealtfel prin caracterul său, exercita asupra lor un fel de supremaţie morală, aşa că întoarseră cu toţi capul spre mecanic şi pilot. Aceştia îşi dădură seama de atenţia

ciudată cu care erau priviţi, Laurent Tramel, aruncând într'o scrumieră capătul ţigărei sale, exclamă:

— Ei bine! domnilor aventurieri, puteţi să-mi spuneţi şi mie ce dracu am pe faţă, de vă uitaţi toţi ţintă la mine?...

Jean-Paul, fu acela care îi răspunse:

— Nu ai nimic pe obraz, dar în capul meu s'a năzărit ceva nou.

— Şi ce dracu ţi s'a năzărit? întrebă Antonin.

— După câte ştiu, continuă Jean-Paul, dragul meu Tramel şi Bon, v'aţi decis să vă întoarceţi în Franţa şi în consecinţă să ne părăsiţi la Quebec.... Această decizie vă este dictată de o dorinţă irezistibilă sau de o necesitate absolută ca să vă întoarceţi în patrie?

Tramel şi Bon schimbară o privire şi primul răspunse:

— Pe cuvântul meu, nu! Bon este văduv şi fără copii; eu sunt celibatar; în afară de câteva rude foarte îndepărtate nu avem familie. Am avut de gând să ne întoarcem în Franţa cum e şi natural, dat fiind situaţia noastră în compania nautică.

— Dar în fine, reluă Jean-Paul, sunteţi liberi, complect singuri? V'ar place să părăsiţi Societatea Nautică?

— Desigur că da, exclamă Patrik Bon, pilotul; nu avem angajament şi dacă părăsim slujba ni se va plăti leafa pe zilele lucrate şi cu asta, basta.

— Ei bine! reluă Leonec cu o voce gravă, în cazul acesta iată ce vă propun:

„Nu vă întoarceţi în Franţa, cel puţin acum. La Quebec, veţi scrie o scrisoare Societăţii, prin care vă înaintaţi demisia şi veţi deveni colaboratorii noştri. Vă veţi fixa voi singuri salariul şi ne veţi însoţi în matchul în care suntem angajaţi.

„Odată expediţia terminată vă veţi reîntoarce în Franţa cu noi dacă vreţi vrea, sau după cum cred, vă veţi face o situaţie în America".

Propunerea era într'adevăr neaşteptată pentru toţi.

Ea produse o surpriză mare, în special mecanicului şi pilotului care fură tentaţi de propunere.

Totuşi fără a aştepta răspunsul, Antonin şi sări cu gura.

— Mii de bombe! Ideia este bună, dar sper, dragă Jeane, că nu-i vei acapara pentru tine singur, pe amândoi?

Jean-Paul zâmbi şi îi răspunse:

— M'am gândit şi la lucrul acesta, aşa că ideia mea este următoarea, bine înţeles dacă Tramel şi Bon sunt de acord; unul va merge cu voi şi celălalt ne va însoţi pe noi.

— Foarte bine, zise Luc, foarte bine, dar cum vom face alegerea?

— Nu există decât un singur mijloc, tragerea la sorţi: două nume într'o pălărie; şi decidem ca primul nume care va eşi să fie atribuit echipei tale. Bine înţeles acela care va rămâne în pălărie, va fi pentru noi.

Toate acestea erau atât de simplu şi de ingenios încât, cei doi oameni nu putură să se abţie de a nu zâmbi.

Era dealtfel rândul lor ca să vorbească.

Pilotul şi mecanicul se consultară din ochi şi Bon murmură:

— Da, găsesc ideia bună şi o accept!

— Eu, deasemenea, zise Laurent Tramel.

Şi amândoi, întorcându-se spre băeţi pronunţară hotărâţi:

— Acceptăm!

— Bravo! exclamă Luc.

— Straşnic! strigă Victor, bătând din palme. Cât priveşte detaliile, le vom discuta mai târziu.

— „Ba chiar acum, răspunseră aceştia.

— Cu plăcere, răspunseră băeţii în cor.

Intr'o clipă, Rascas rupse din carnetul său o foaie pe care o împărţi în două. Pe prima bucată de hârtie el scrise: Laurent Tramel. Pe a doua: Patrik Bon. Inpătură cele două bucăţi de hârtie în patru, le aruncă în pălăria sa de cercetaş, le amestecă bine şi apoi o prezentă lui Victor Raquet, zicându-i:

— Ei bine! tu care eşti cel mai tânăr dintre noi, vei decide soarta!...

Eroul nostru îşi băgă mâna în pălărie, apucă o hârtie, o ridică în aer, o desfăcu şi citi :

— Patrik Bon!

Apoi strigă, vesel:

— Odată, de două ori, de trei ori!... adjudecat.... Domnul Patrik Bon, pilot, face parte definitiv din echipa numărul doi, compusă din Antonin Rascas şi Luc Badoit.

Imediat, foarte emoţionat, bravul pilot întinse mâinile lui Antonin şi lui Luc.

Cât priveşte Laurent Tramel, care rămase echipei numărul unu, făcu acelaşi gest faţă de Jean-Paul şi de Victor Raquet.

*
* *

In modul acesta cele două echipe se compuneau acuma din trei persoane fiecare, şi soarta le fusese amabilă, căci simpatia marinarului Patrik Bon se îndreptase spre Antonin Rascas şi în consecinţă şi pentru Luc Badoit, în timp ce mecanicul Laurent Tramel, înclina spre ceilalţi doi. Astfel compuse, cele două echipe rivale aveau acum o şansă în plus ca să lupte victorioase împotriva primejdiilor care nu vor lipsi să se ivească în cursul formidabilei lor aventuri.

Laurent Tramel era un bărbat de vreo 36 de ani, voinic, muschiulos, cu părul negru şi originar din Laume. Era renumit printre prietenii săi pentru forţa lui muschiulară. Cât priveşte Patrik Bon, contrasta în mod izbitor cu prietenul său. Era un normand îndesat, dar cu toată talia lui mică, era de o forţă herculană! Pe faţa lui luminoasă doi ochi albaştri sclipeau ştrengăreşte. Era un marinar priceput şi un pilot de prima clasă.

Cei doi „cercetaşi" şi cei doi „civili" puteau să se bucure, fiecare în parte, de achiziţia făcută şi de preţioşii colaboratori pe care îi căpătaseră pentru continuarea expediţiei lor aventuroase.

CAPITOLUL III

Curiozităţile vagoanelor Pullman

La fel ca şi traversarea, sosirea la Quebec fu foarte banală. Cele două echipe nu-şi pierdură vremea de geaba. Totuşi sacrificară o zi pentru a vizita oraşul.

Quebec este un oraş al Dominionului Canadian, capitala Canadei-de-jos, sau mai bine zis, chiar a provinciei Quebec. El se află aşezat pe malul fluviului Saint-Laurent. Oraşul numără şaptezeci de mii de locuitori; el se împarte în două; oraşul vechi este aşezat la nord de Saint-Laurent, pe un platou care domină fluviul. Casele, vechile castele şi fortăneţele etajate în amfiteatru oferă un spectacol dintre cele mai curioase şi din cele

mai pitoreşti din lume. Oraşul nou s'a ridicat chiar pe malul fluviului; cuprinde numeroase case de comerţ, hoteluri şi fabrici.

Nu trebue de uitat că Quebec a fost fondat la începutul secolului şaptesprezece, de exploratorul francez Champlain. In secolul optsprezece, Englejii cuceresc oraşul dela Francezi, într'o împrejurare nenorocită pentru ei, deoarece Franţa, nu susţinu îndeajuns pe apărătorii posesiunei sale de peste Atlantic. In anul 1690, guvernatorul francez Fontenay, apără eroic şi victorios oraşul Quebec împotriva generalului englez Phillips; dar în 1759, Englejii recuceriră oraşul pe care Francezii îl pierdură pentru totdeauna.

Cum acest oraş este cheia întregei Canade, deveni colonie engleză, apoi Dominion, dela cuvântul englez „domination" care într'o măsură înseamnă şi „colonie", bucurându-se de o anumită independenţă şi de o considerabilă autonomie.

Cei şase Francezi, vizitară câteva curiozităţi din oraşul vechi, salutară monumentul generalului Montcalm, în faţa căruia meditară câteva minute cu pălăria scoasă.

In fine se aranjară ca să plece chiar în noaptea aceia spre munții Stâncoși. Trebuiau pentru aceasta, să traverseze aproape toată Canada, dela est la vest. Mijlocul cel mai practic pentru timpurile acelea era un tren semi-direct al lui Canadian-Pacific-Railway. Acest tren trebuia să-i ducă până la Calzary, oraș situat chiar la picioarele primelor lanțuri de munți.

— Dragii mei, zise Jean-Paul, — în timp ce erau adunați cu toți într'o cameră a hotelului, la care traseră; — nu ne va sluji la nimic dacă vom intra în rivalitate de pe acum.

„Adevărata luptă între noi, nu va începe decât la picioarele munților Stâncoși".

— Ai dreptate, aprobară cu toți în cor.

— La Calzary, reluă Jean-Paul, ne vom despărți. Fiecare din noi, va beneficia de propria sa echipă, de calitățile sale fizice și de vederile sale proprii asupra metodelor de urmat în expediția care va începe în munții Stâncoși canadieni, unde o parte din familia Celestin Lion este ținută prizonieră de un trib sălbatec, și unde se află ascunsă și marea comoară a Pieilor-Roșii.

„Deci, în concluzie: până la Calzary, vom călători împreună în tren; iar la Calzary ne vom separa în două echipe definitiv rivale, şi ne vom organiza nestingheriţi expediţiile respective.

„Sunteţi cu toţii de acord?

— Da! da! da!

In urma acestei consfătuiri, cei şase Francezi plecară chiar în acea noapte cu un tren al lui Canadian-Pacific-Railway.

Cu toate că hoinăriseră prin toată lumea, Laurent Tramel şi Patrik Bon, nu veniseră niciodată prin America de Nord; tot aşa şi cei patru băeţi, astfel că habar nu aveau despre căile ferate americane, care diferă enorm de cele europene.

— Mii de bombe! exclamă Antonin. De mult doream să călătoresc într'un mare tren american; acest popor are reputaţia de a fi practic şi confortul lor în voiaj, nu a fost întrecut de nimeni. Vom vedea dacă această reputaţie este bine meritată.

— Se pare, zise Luc Badoit, că nu există decât o singură clasă pentru călători şi nu de întâia, de a doua, şi de a treia, ca în Franţa.

Conduşi de un interpret, cu toate că vorbeau destul de bine engleza, cei şase Francezi se aflară în curând instalaţi într'un vagon-pullman, adică într'un vagon de lux, unde de altfel nu rămaseră în el, cât timp trenul stătea în gară. Din contră, se plimbară din vagon în vagon, începând cu furgonul din urmă şi terminând cu tenderul locomotivei. Toate vagoanele, foarte lungi, erau cu coridoare; se putea astfel circula dela un capăt la celălalt al trenului; banchetele, acoperite cu piele roşie, foarte confortabile. Spătarele banchetelor erau mobile, aşa că se puteau muta după voinţă în sensul mersului. Un alt sistem de vagon, numit „vagon-special" realiza idealul confortului pentru călătoria în timpul zilei; se plătea bine înţeles un supliment. Acestea erau compartimente foarte luxoase; cu covoare groase şi cuprindeau douăzeci şi patru de fotolii confortabile, aşezate pe două rânduri. Apoi veniau vagoanele pullman propriu zise, care aveau fiecare vreo douăzeci de locuri.

Fiecare călător are bancheta lui în timpul zilei şi patul său în timpul nopţei. In timpul zilei, patul superior se încadreâză în pere-

tele bombat al vagonului şi devine complect invizibil. Patul inferior este compus din două banchete care îşi fac faţă. Lângă aceste dormitoare publice care sunt adevăratele pullmane şi care nu sunt prea scumpe există câteva compartimente particulare pentru două, patru sau şase persoane, dar care sunt foarte scumpe.

— Mii de bombe! zise Antonin. Nu prea îmi plac aceste dormitoare ambulante unde se sforăie împreună.

— Totuşi, zise Jean-Paul, după câte am auzit, Americanii sunt foarte mândri de vagoanele lor.

— Nu pot înţelege mândria lor, zise Victor ; vagoanele noastre-paturi din Franţa sunt de zece ori mai confortabile şi mai igienice, decât aceste trenuri.

Eroii noştri, constatară cu mirare, că tot personalul de serviciu din acel tren, era compus numai din negri.

Pe la orele nouă seara, paturile sunt preparate de negrul de serviciu, în fiecare compartiment. El agaţă de o vergea o perdea care se închide în interior prin nişte butoniere şi care cade din plafon până în po-

dea; fiecare perdea izolează pe cei care dorm. Vine însă momentul desbrăcării. Teribilă problemă; căci spaţiul care separă patul inferior de patul superior este atât de îngust încât e imposibil ca să te aşezi pe patul de jos; aşa că trebue să începi să te desbraci în culoarul comun şi să termini restul culcat pe pat.

— Mii de bombe! exclamă Antonin. Iată un exerciţiu care ne va face să ne desfăşurăm calităţile noastre de gimnastici; ce supleţă, ce ingeniozitate ne va trebui!

— Intr'adevăr! zise Luc râzând, e un lucru pe care cred că nici Americanii nu-l găsesc practic!

— Hm! zise Laurent Tramel, reputaţia Americanilor este mult deasupra realităţii, după cum o puteţi constata la fiecare pas!

Ceeace îi mira mai mult pe cei 6 francezi era faptul că femeile, care călătoreau în pullmane, se aflau în aceiaşi situaţie, adică trebuiau să înceapă desbrăcatul tot în culoare.

— Niciodată, zise Jean-Paul, franţuzoaicele nu ar consimţi la această exibiţie publică; ar prefera să doarmă îmbrăcate.

— Da, — zise Patrik Bon, grav, — încă un elogiu al femeii franceze.

In fine, fiecare pat, cu toate că nu era prea larg putea fi ocupat de două persoane. Negrul venea şi pleca într'una, aranja perdelele şi stingea lumina.

Din spatele perdelelor veneau vagi murmure: unii fluerau cântece înainte de a adormi; se auzeau râsete înfundate, sforăituri şi în scurt timp în tot vagonul nu se mai auzea decât un zgomot uniform, acel al sforăitului comun al celor cari dormeau.

Cei şase Francezi, care erau foarte obosiţi de traversarea oceanului, nu întârziară să adoarmă şi ei, cu toată situaţia bizară pe care le-o produse prezenţa atâtor persoane pe jumătate desbrăcate. Obişnuiţi să se trezească devreme, toţi aventurierii noştri se deşteptară la orele şase dimineaţa. După ce îşi făcură toaleta, de dimineaţa se duseră să dejuneze în vagonul-restaurant. Masa din pullman, care este servită dimineaţa, e foarte copioasă; e formată din două feluri foarte delicioase: unul e grapfruitul şi celălalt e buchwheat-cake. Grapfruitul e un fel de portocală enormă, puţin

amăruie, cu coaja gălbuie, care se taie în două, se toarnă zahăr pudră peste ea şi se mănâncă cu linguriţa.

— Mii de bombe! exclamă Antonin. E delicioasă, e o gustare minunată.

— Ai dreptate, recunoscură toţi.

Cât priveşte buchwheat-cake, sunt un fel de clătite făcută din făină, pe care bucătarii negrii o prepară excelent. Se servesc fierbinţi şi rumenite. Se acoperă cu unt proaspăt şi apoi se moaie în sirop; în felul acesta se formează un fel de clătită cu sirop care este foarte suculentă.

Incepând însă dela orele opt dimineaţa atmosfera în vagoanele de dormit devenea insuportabilă din cauza voiajorilor care mâncau acolo. Coşurile cu merinde păreau inepuizabile; totul era aranjat cu o grije meticuloasă; se observa că femeile prevăzuseră totul. Călătorii mâncau încontinu până pe la orele nouă. Dar cum trebuiau să şi bea, negri le serveau ceşti mari cu cafea, cari era băutura lor cea mai obişnuită. In fiecare compartiment se afla şi un filtru cu apă mereu proaspăt; dar numai un singur pahar de care se serveşte toată lumea.

— Lucrul acesta mă desgustă! Ori ce s'ar zice tot suntem mai higienici în Franţa, decât Americanii de aici.

— Ba, mii de bombe! râse Antonin. Americanii care se laudă, atât de mult cu higiena ar fi bine să-şi aplice aici teoriile lor! Tot bătându-şi joc de vechile obiceiuri ale bătrânei Europe, în realitate, au păstrat câteva obiceiuri încă sălbatece.

Francezii fură foarte miraţi şi de egalitatea care domnea între călătorii din tren; amploiaţii căilor ferate nu erau consideraţi ca fiind servitorii publicului, cum se întâmplă în Europa. Dimineaţa, în trenuri, ei sunt primii care ocupă lavabourile şi celor cari sunt mai nerăbdători, le răspund foarte calmi:

— Când voiu termina, îţi va veni şi ţie rândul!

Controlorii vin şi se aşează în fotoliu lângă voiajori, ca şi cum ar fi şi ei călători, cu mâinile în buzunar şi cu picioarele încrucişate.

Tinerii noştri aventurieri remarcară cum amploiaţii stăteau jos, nepăsători, în timp ce călătorii şedeau în picioare.

— Desigur! zise Jean-Paul Leonec, care avea un desvoltat spirit de observaţie, nu putem pretinde aici, aceiaşi bunăvoinţă, din partea conducătorilor, ca la noi.

— Aveţi dreptate, zise Laurent Tramel. De altfel toate persoanele pe care le vedeţi sunt egale, au primit aceiaşi educaţie, câştigă mai mult sau mai puţin, ceeace nu-i de ajuns pentru ca să se creeze între ei o diferenţă ca în ţara noastră; America este o ţară prea nouă pentru ca să se poată compara obiceiurile ei, cu cele din Europa. Aici, totul se formează, căci, altfel cum te gândeşti că s'ar putea stabili o eharhie între asemenea indivizi? Bogăţia americană este asemănătoare unei roţi imense, animată de o mişcare perpetuă; acela care se află astăzi în creştet, poate fi mâine sdrobit de formidabila ei greutate. Controlorul trenului, va fi poate peste doi ani milionar, într'un oraş oarecare, în timp ce bogătaşul din San-Francisco, ruinat în urma unor speculaţiuni nenorocite, îşi va reface, averea, ocupându-se de o meserie. Din cauza aceasta nu se poate şi nici nu va exista o diferenţă de clasă între aceşti indivizi.

De altfel, toţi sunt egali, o simt, o ştiu şi simt, în general, prin forţa şi energia caracterului. Bogaţii ştiu că mâine pot deveni săraci, iar săracii speră că vor fi în curând milionari; iată dece voiajorii şi călătorii fraternizează atât de mult între ei.

Intre timp, pasagerii, cu ochii încă somnoroşi, apărură mai primitivi şi mai brutali. Cu privirea dură, cu bărbia pronunţată, maxilarele puternice, se condensau în aceste expresii, semnele caracteristice ale rasei americane, care sunt semnele forţei, ale energiei şi ale luptei. Bine înţeles, în timpul acestor lungi călătorii se formau mai multe cercuri, unde se juca poker, se discuta. Lucrul cel mai distractiv, care mai alunga puţin monotonia unui asemenea voiaj, erau mesele, servite de negri. Imbrăcaţi cu veste albe şi pantaloni negri, cu o floare cochetă la butonieră, se învârteau în jurul meselor, cu eternul lor surâs pe buze, care lăsa să se zărească dinţii lor strălucitori.

Concepţia politeţii americane în vagoanele-restaurant e foarte ciudată, şi eroii noştri fură foarte uimiţi. E absolut interzis ca să stai cu pălăria în cap, în timpul

mesei. Controlorul trenului povesti celor şase francezi, că într'o zi, între Noul-Orleans şi un alt oraş, un voiajor nu fu servit, pentru că rămase cu pălăria pe cap. Degeaba explică el, că este răcit, controlorul rămase neînduplecat.

— Mii de bombe! zise Antonin. Totuşi eu găsesc aceste obiceiuri insuportabile.

Ceeace era însă într'adevăr practic, era faptul că nu trebuiai să te îngrijeşti de bagaje. Inainte de oprirea trenului, un amploiat al Companiei de transporturi, trecea prin compartiment, îţi lua tichetul de bagaje, îţi dădea o adeverinţă, îţi lua adresa şi câteva ore mai târziu, primeai bagajele acasă; nu există vamă nici la intrarea în statele care compun America şi nici la districtele care compun Canada. Acest sistem permitea voiajorilor să coboare din tren cu mâinile goale, nu pierdeau nici un minut şi economiseau cheltuelile de transport. Toţi voiajorii, îndată ce au eşit din gară, sar în tramvaiele electrice care îi transportă la sute de kilometri, cu cea mai mare viteză.

Acestea fură observaţiile pitoreşti pe care le făcură cei şase francezi în prima parte a călătoriei de la Quebec la Calgary.

CAPITOLUL IV

Ce vedea Antonin Rascas?

Ajunseră în modul acesta la Winnipeg, unde trenul se opri mai mult timp, permiţând astfel celor şase francezi să se plimbe puţin prin oraş.

Ei se plimbară foarte liniştiţi, fără să bănuiască teribila aventură care-i aşteaptă în vagonul lor. Ar fi vrut să viziteze oraşul mai amănunţit, dar orariul trenului nu le permise. Cei doi cercetaşi şi cei doi „civili" în curiozitatea lor, ar fi pierdut trenul, dacă Laurent Tramel, care avea grijă de toate, nu le-ar fi atras atenţia. Imediat, săriră într'un tramvai care trecea în direcţia gărei, ajunseră la tren, cu un minut înainte de a se pune în mers.

De data aceasta, trenul fusese împărţit în două; o parte, care era compusă din vagoane de lux şi un singur vagon-restaurant, în care se aflau eroii noştri. Iar restul din vagoane obişnuite. Sosind ora mesei, se îndreptară spre vagonul-restaurant unde observară că se află foarte puţine persoane.

Intr'adevăr, cele mai multe dintre mese, nu erau puse. Numai cea a francezilor era pusă mai cu atenție.

In acest vagon, trecură printr'o aventură extraordinară.

Antonin Rascas, era așezat la masă în așa fel încât vedea într'o oglindă, reflectându-se tot coridorul vagonului-restaurant și în fund, o parte din mica cabină unde un servitor, depunea mâncărurile și băuturile înainte de a fi duse la mese. Un chelner trecea din masă în masă, notând pe o listă comenzile comesenilor.

Antonin privea fără să vrea gesturile servitorului, un metis indian, care prepara diverse lucruri în acest oficiu; tot privind, îl asculta pe Luc Badoit, care dădea explicații curioase, dintr'o carte, pe care o cumpărase la Quebec, o carte franceză care se numea „Dela New-York la Noul-Orleans". Relațiile pe care le dădea Luc erau foarte interesante, deoarece tratau despre obiceiurile americanilor în călătorii.

Senzația iuțelii, îi urmărea pe călători, dealungul întregei călătorii. Chiar în acel tren, agitația lor era intensă. In el, „Trenul

secolului douăzeci", se putea telefona în orice oraş fără a părăsi compartimentul. In acest tren, găseai orice: restaurant, paturi, lavabouri, o bibliotecă, o frizerie, un birou de scris, etc. La toate staţiile, numeroşi băeţi în uniforme de serviciu ale companiei, traversau trenul strigând „telegrame" şi primeau depeşile pe care călătorii vroiau să le trimeată. Un altul striga numele destinatarilor, adresaţi în gară.

Intrând în staţiile principale, locomotivele fluerau într'una, precauţie utilă, deoarece prin multe locuri, trenul traversa şosele, lângă care se aflau numeroase linii de tramvay.

Luc Badoit, continua să dea explicaţii, deodată Antonin îi puse mâna pe braţ şi îi şopti:

—Atenţiune! Am observat ceva curios. Faceţi-vă că nu ştiţi nimica!

Liniştit, Luc Badoit închise cartea şi o puse lângă el, în timp ce ceilalţi continuară să mănânce liniştiţi.

Ce văzuse oare Antonin?

Acesta nu dădu nici o explicaţie; nici prietenii lui, nu-i cerură lămuriri, căci cu-

noşteau pe tânărul marsiliez, şi ştiau că atunci, când observa pe cineva, ochiul său ager nu scăpa nimic. Dealtfel, obrazul lui Antonin era foarte grav şi trăda chiar oarecare nelinişte.

Ce se întâmplase oare?

Deodată Antonin pronunţă încet, dar foarte clar, următoarele:

— Mii de bombe! Să mă fi înşelat oare? Să fie oare posibil? Nu! nu! nu sunt destul de sigur pentru ca să avertizez pe toţi! In orice caz, fiecare pentru el. Oamenii de aici ne-au arătat că le suntem perfect indeferenţi. Ei deasemenea ne sunt indeferenţi: aşa că fiecare să se descurce cum poate!

Jean-Paul Leonec, Victor Raquet, Luc Badoit, Laurent Tramel şi Patrik Bon rămaseră uimiţi auzind aceste cuvinte din partea lui Antonin. Ce însemnau toate acestea?

Il întrebară din ochi, dar nu îndrăzniră să pue nici o întrebare prietenului lor; după o clipă de tăcere, Antonin se aplecă spre ei şi le şopti:

Nu beţi nimic, din ce ni se serveşte!

Acest avertisment era atât de extraordinar, încât prietenii lui Antonin, rămaseră mai întâi stupefiaţi; apoi, cunoscând bine pe Antonin, îşi ziseră în sinea lor, că Antonin nu le-ar fi dat acest sfat curios, dacă nu ar fi avut motive serioase.

Pentru a-i arăta că au înţeles acest sfat, făcură cu toţii un semn aprobator din cap.

Deabia atunci obrazul lui Antonin se înseninā, şi începând să râdă, cercetaşul nostru, strigă:

— Mii de bombe! Am o foame de lup! Daţi-mi ceva să mănânc!

Felul cum pronunţase, arăta însă neliniştea sa, deoarece nici nu atinse mâncarea din faţă.

Prietenii lui erau din ce în ce mai neliniştiţi; iar curiozitatea lor fu şi mai mare, când în sticlele pe care le aduse chelnerul nu observară nimic suspect. Când acesta, îi părăsi, pentru a se duce la altă masă, Antonin pronunţă din nou avertismentul precedent:

— Lăsaţi pe mine!... Şi în special, nu beţi nimic!

Şi masa continuă mai departe. Cei şase

francezi nu mai schimbară între ei, decât cuvinte banale, în legătură cu masa, sau cu proectele lor. Ei observară, că toți comesenii, fără nici o bănuială, băuseră vinul și apa servită la mese. Desigur, Antonin era singurul care văzuse, ce văzuse, și care îi determină pe ei să nu bea nimic. Jean Leonec, nu se mai putu însă abține, și cum în acel moment, nu se afla nici un chelner lângă masa lor, întrebă:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-ai văzut?

Antonin nu răspunse, decât printr'un gest, un gest bine cunoscut care consta în următoarea mișcare:

Ridică indexul de la mâna dreaptă și îl apăsă succesiv pe cele două pleoape, ceeace însemna:

— Tăcere! Ochii mei văd totul.

Deci, în timpul mesei, cu toate că le fu sete, nu băură nimic. Totuși, paharele lor se goleau regulat, ori de câte ori, Antonin le umplea. Cercetașul marsiliez, profitând de momentele, când servitorii și în special metisul indian îi întorceau spatele, arunca conținutul paharelor într'o frapieră

de metal, umplută cu ghiață, și care se afla într'un colț al mesei. Prin acest truc, Antonin, făcu să creadă, pe metisul suspect, că el și tovarășii lui, sorbiră băutura servită la masa lor.

Prietenii se grăbiră să termine masa, pentru a afla, ce văzuse Antonin. Așa că imediat după desert, refuzând cafeaua și licheurile, se ridicară și, foarte liniștiți, se retraseră în vagonul amatorilor de peisagii. Acest vagon special era compus din două părți: una, amenajată cu geamuri mari și cu fotolii imense, mobile pe axul lor; cealaltă în plin aer, era formată dintr'o platformă, înconjurată de o balustrată, pe care se aflau deasemenea fotolii.

La acea oră, cum toți comesenii mai rămaseră la mese pentru a li se servi cafele și licheurile, cei șase francezi erau siguri că vor rămâne oarecare vreme singuri, pe platformă, încât cele ce ar fi vorbit să nu fie auzite de alții. Pe de altă parte, cum această platformă era separată de restul vagonului printr'un perete de sticlă, prietenii noștri, aveau tot timpul să schimbe conversația in cazul când cineva ar fi venit lângă ei.

CAPITOLUL V

Destăinuirea misterului

— Ei bine! zise Jean-Paul, ne spui acuma ce-ai văzut?...

— Da, da, zise Fotor, explică-ne!...

— Desigur, că o să vă explic! Rezemați-vă de balustradă; vom vorbi în timp ce ne vom face că privim peisagiul; în modul acesta, cuvintele noastre vor fi duse de vânt.

Cei doi „civili", Luc Badoit, cercetaşul, pilotul şi mecanicul se adunară lângă Antonin. Fu o conversați rapidă, dar emoționantă.

— Mii de bombe! zise Antonin. Nici nu bănuiți ceiace am văzut, şi nici nu o să vie să credeți!...

— Nu, pe cuvântul meu, habar n'am! răspunse Jean-Paul.

— Nici eu, zise Luc.

— Ei bine! e foarte simplu, zise Antonin. Ascultați-mă! In timp ce aşteptam ca să ne aducă băuturile, în r'o oglindă care se afla în fața mea, urmăream maşinal miş-

cările şi gesturile metisului indian care era însărcinat să distribuiască chelnerului sticlele cu vin şi apă, cerute de clienţi. Această distribuţie se făcea pe o masă, care se afla în oficiul care separa vagonul-restaurant de bucătărie. Uşa acestui oficiu era deschisă, şi un joc de oglinzi providenţial îmi permise să observ pe metiş, cu toate că acesta era invizibil în ochii tuturor comesenilor. Ori, iată ceeace am văzut: ori de câte ori metisul apuca o cană sau o sticlă pentru a o trece chelnerului, se grăbea cu o dexteritate extraordinară să destupe sticlele şi imediat după aceia vârsă în ele conţinutul unui mic tub de sticlă, pe care-l scotea din buzunarul hainei sale. Probabil că în haina sa, avea o provizie întreagă, căci nu ezita nici o secundă; la fiecare sticlă şi la fiecare cană, vârsa la repezeală, conţinutul tubului misterios. Lucrul acesta îl făcea cu o viteză fantastică, şi am trebuit să privesc de mai multe ori pentru a mă mă convinge, de ceeace vedeam. Ducându-se şi venind incontinuu, chelnerul nu apărea în faţa oficiului, decât pentru a lua sticlele. Intre aceste dute-vino, metisul făcea ope-

rațiile sale misterioase, cu agilitatea unui prestidigitator. Dar după cum știți, eu mă ocup de trucurile acestea și că ochii mei, obișnuiți cu aceste mișcări, știu să-și dea seama de gesturile cele mai repezi ale mâinilor. Ceeace eu vedeam perfect, voi, dacă ați fi observat scena din oglindă, în locul meu, nu ați fi remarcat nimic suspect; chiar eu, dacă gestul metisului, nu s'ar fi repetat de mai multe ori, nu aşi fi putut să observ bine. Dar repetarea continuă a aceleași mișcări, exercitată cu toate sticlele, repetiție care reprezenta, după cât am numărat eu, douăzeci și două de tuburi, mi-a dat putința să observ totul și să mă conving.

— Dar la urma urmei, zise Jean-Paul, enigma nu e lămurită.

— Dar ce conțineau tuburile de sticlă, întrebă Victor Raquet?

— Iată, mii de bombe! zise Antonin. Lucrul acesta m'am întrebat și eu. In orice caz, v'am împiedicat să beți, deoarece dacă conținutul tuburilor, conține un narcotic, să nu cădem victime.

— Un narcotic? zise Luc. In ce scop?

— In orice caz, zise Patrik Bon, nu vom întârzia ca să ştim. Eu nu cred ca să fie otravă. Dacă ar fi otravă şi dacă toţi călătorii care au mâncat astăzi în vagonul restaurant vor fi apucaţi de dureri stomacale şi vor cădea în comă, faptul acesta va produce o anchetă imediată, arestarea tuturor amploiaţilor din tren, şi un scandal enorm pe care metisul nu ar fi vrut să-l cauzeze; cred că mai curând a fost un narcotic.

— Şi eu cred, la fel, zise Antonin. In orice caz nu vom întârzia ca să aflăm adevărul. Nu avem altceva de făcut, decât să fim atenţi; dacă va veni momentul când intervenţia noastră va putea evita acţiunea pe care metisul o pregăteşte, vom fi gata ca să ne amestecăm în această afacere.

— Ah! exclamă Jean-Paul, dragul meu Antonin, tu eşti întotdeauna atent la toate. La tine, ideile se nasc şi se înlânţuesc unele cu altele cu o sponteneitate şi o logică admirabilă. Observi ceva, şi imediat, tragi consecinţele şi acţionezi în aşa fel încât aceste consecinţe să nu fie periculoase...

— Bine! bine! zise Antonin. Destul cu laudele, dragă Jean-Paul; dacă ai fi fost

aşezat în locul meu, poate că atenţia ţi-ar fi fost şi ţie atrasă, de cele văzute de mine...

— In orice caz, zise Laurent Tramel, o nouă enigmă ni se pune: ce conţineau tuburile şi ce se va întâmpla?

— Da, zise Jean-Paul, poate că ideile noastre, sunt cam exagerate şi e vorba numai de introducerea unuia dintre acele produse igienice pe care le întrebuinţează americanii, sub pretextul că distrug microbii...

La cuvintele acestea, toţi începură să râdă, şi cum în acel moment, observară că doi călători care fumau, se pregăteau să ia aer pe platformă, pronunţară împreună, acelaşi cuvânt:

— *Motus!...*

Fascicola cin cea din „Comoara Pieilor Roşii" care va apare săptămâna viitoare se va numi:

Tragedia din Expresul Canadian-Pacific

Colecția romanelor de aventuri

„AS DE PICA“

va lansa o nouă lucrare a celebrului romancier Edgar Rice Bouroughs, autorul aventurilor lui TARZAN:

„DIAVOLUL SANGEROS“

Epopeia măreață a luptelor dintre Indieni, descendenții ultimului trib de bedoncoşi.

Dragostea lui Ghoz-Dijiji pentru o fică a Fețelor-palide.

O poveste duioasă, pasionantă, ce te captivează până la sfârşit

„DIAVOLUL SANGEROS“

va reedita succesul lui „Tarzan“. „Diavolul Sângeros“ a fost chiar transpus pe ecran şi a rulat la cinematograful „Trianon“ sub titlul „Geronimo“.

La chioşcuri:

NOROCUL SPÂNZURATULUI

de George Hawkins

şi „PERICOLUL ROŞU“

de Sam Davis Fox

CEL MAI MARE SUCCES
AL SEZONULUI

îl va constitui, fără îndoială, apariția numărului din „Colecția romanelor de 15 lei“ care va cuprinde senzaționalul roman de moravuri bucureștene

CRUCEA DE PIATRA

de ALEX. BILCIURESCU și RADU NICULESCU-MISLEA

Viața de zi și de noapte a Capitalei, cu toate bucuriile și necazurile, cu toate dramele și pasiunile ei, magistral redate de acești doui excelenți pamfletari ai moravurilor societății noastre.

„Crucea de Piatră“

va fi romanul ce va înduioșa pe orcine.

Cartea pe care trebue s'o citească toată lumea, în

„Colecția romanelor de 15 lei“

Tipografia „Danubia" Str. Dr. Istrate 10

SUCCESELE SAPTAMANEI:

ROMANUL DE AVENTURI

„EVA SERNIN DETECTIVA”

Apărut în colecţia romanelor de 15 LEI

şi

„FANTOMA CARE UCIDE”

Senzaţionalul roman
de acţiune şi groază

APARUT IN
COLECŢIA
MISTER

CEREŢI-LE LA TOATE CHIOŞCURILE

O LOVITURĂ UNICĂ

va constitui apariţia senzaţionalului roman de aventuri al marelui scriitor Paul Feval

CĂLĂREŢUL FANTOMA

Povestea plină de senzaţional şi neprevăzut, de dragoste şi eroism, a unui tânăr aventurier, pe meleagurile Spaniei.

Călăreţul fantomă

va constitui lectura cea mai pasionantă şi mai interesantă, lectura cea mai recreativă şi plăcută pentru toată lumea.

Călăreţul fantomă va fi un roman cum n'aţi mai cetit. Va apare zilnic şi va cuprinde numai 32 de fascicole.